

רקע] עריכת קוד מקור | עריכה]

בעקבות החלטת האו"ם בכ"ט בנובמבר 1947 בדבר חלוקת הארץ, פרצו האירועים הראשונים של מלחמת העצמאות. ביישובי הדרום העבריים, שהיו סמוכים ליישובים ערבים, הלכו תקריות הירי ותכפו, דבר שהעמיד בסכנה גם את ילדי היישובים. כבר אז עלתה שאלת פינוי הילדים והבלתי לוחמים.

מחייבי הפינוי טענו כי האוכלוסייה הבלתי לוחמת, לא רק שאינה תורמת מאומה ללחימה, היא אפילו מכבידה על המצב שכן, היא תופסת מרחב בבונקרים המועטים, בשעה שאלו מיועדים בראש ובראשונה לטיפול בנפגעים ולסיוע בלחימה. כמו כן, היה חשש כי באם יהיה צורך לסגת מהיישוב תחת אש האויב, תהפוך נסיגת הבלתי לוחמים למבצע מסוכן ומסובך עד מאוד^[1].

לעומתם, שוללי הפינוי טענו כי אחת ממטרות הלחימה היא שמירה על שגרת החיים ולא רק הגנה על הנקודה. כמו כן, קיים היה חשש כי הפינוי יהיה תחילתו של מסלול שלא ניתן לשער את סופו. משעה שניתן הכשר לפינוי חלק מאוכלוסיית היישוב, הדרך תהיה קצרה לפינוי כל היישוב. היו גם מי שטענו (למשל, **נחום שריג**, מפקד **חטיבת הנגב** (שרוח הלחימה של המגינים עלולה להפגע לאחר שיפנו הילדים)^[2].

לאחר, **הכרזת העצמאות של מדינת ישראל**, ב-14 במאי 1948, ופלישת צבאות ערב הסדירים אל ארץ ישראל, שהחלה מיד עם הכרזת העצמאות, התקבלה החלטה לפנות את הילדים ואת האוכלוסייה הבלתי לוחמת מהיישובים העבריים. "מבצע תינוק" התייחס לפינוי ביישובים בחזית הדרום.

המבצע] עריכת קוד מקור | עריכה]

המשימה הוטלה על **חטיבת גבעתי**. הפעולה החלה בליל ה-17 במאי 1948.

- בליל 17 במאי התבצע פינוי ילדי קיבוץ **ניצנים** וילדי קיבוץ **גזר**.
 - בליל 18 במאי התבצע פינוי ילדי קיבוץ **נגבה**. עם הגעת שיירת הילדים לגבעת ברנר, נשלחה הודעה על כך לנגבה באמצעות **יונת דואר**.
 - בליל 19 במאי התבצע פינוי ילדי קיבוץ **יד מרדכי**, ילדי קיבוץ **גת**, ילדי קיבוץ **כפר מנחם** וילדי קיבוץ **גלאון**.
- כל פעולות הפינוי הסתיימו בהצלחה וללא תקריות.